

Arrest

nr. 135 274 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 augustus 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in november 1998 aan in België. Hij verkreeg op 3 maart 1999 een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat verlengd werd tot 31 oktober 2009.

1.2. Hij studeerde van 1998 tot 2010 aan verschillende scholen, doch behaalde geen enkel diploma na 13 jaar studies.

1.3. Verzoeker werd op 29 juni 2004 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens inbreuk inzake telecommunicatie, nachtelijk binnendringen zonder toestemming, bedreigingen,

schending briefgeheim en vernieling afsluiting. Hij kreeg een gevangenisstraf opgelegd van 12 maanden met 3 jaar probatie uitstel.

1.4. Verzoeker diende op 7 september 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De stad Antwerpen startte op 8 juni 2011 een onderzoek naar het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw H.B., van Nederlandse nationaliteit. Op 19 oktober 2011 gaf het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies aangaande de huwelijksvoltrekking. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 28 oktober 2011 de huwelijksvoltrekking. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in kortgeding. Bij vonnis van 14 mei 2012 verklaarde de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg het beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

1.6. Op 16 juni 2012 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 18 juni 2012 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen. Bij arrest nummer 99 696 van 25 maart 2013 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing ingesteld tegen deze beslissingen..

1.7. Verzoeker diende op 23 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Verzoeker diende op 25 januari 2013, onder een bijlage 19ter, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent.

1.9. De burgemeester van Antwerpen weigerde op 8 mei 2013, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21 maart 2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing bij arrest nummer 121 249.

1.10. Op 22 oktober 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

1.11. Verzoeker diende op 4 maart 2014, onder een bijlage 19ter, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent. Het bestuur weigerde op 25 augustus 2014, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij zich bij de referentiepersoon komt voegen. Immers, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat referentiepersoon is afgeschreven naar het buitenland sedert 01.08.2014.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd omdat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat er geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij toelicht als volgt:

“Eerste middel : schending van art. 40bis §2, 4° van de Wet van 15.12.1980

Zoals hoger uiteengezet heeft verzoeker een zeer goede relatie met zijn kind [A.A.] (stuk 3);

*Op basis van een vonnis van de Jeugdrechtbank heeft verzoeker ook om de 14 dagen een omgangsrecht met het kind in die zin dat het kind om de 14 dagen verblijft bij verzoeker ;
Verzoeker heeft wel degelijk een goede relatie met zijn kind dat de Nederlandse nationaliteit heeft en dus EU burger is ;
Het feit dat de relatie tussen de ouders van het kind beëindigd is, toen het kind nog vrij jong was, waardoor moeder en kind naar Nederland zijn verhuisd is niet ter zake ;
Wat van belang is, is de goede relatie van verzoeker met het kind dat EU burger is ;
Er is geen enkele negatieve indicatie als zou deze relatie niet bestaan ;
Eventueel had DVZ het onderzoek ter zake kunnen instellen ;
Derhalve heeft DVZ ten onrechte geen toepassing gemaakt van art. 40bis §2, 4° van de Wet van 15.12.1980 ;”*

4.1.2. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet. Aangezien de referentiepersoon blijkens de gegevens van het rijkregister is afgeschreven naar het buitenland, kan verzoeker niet worden beschouwd als een familielid dat zich bij haar komt voegen.

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoeker betwist niet dat zijn dochter thans niet meer in België woont. Het feit dat hij een goede relatie met zijn kind zou hebben en dat de jeugdrechtbank hem een omgangsrecht toekende, volstaat niet om vast te stellen dat alsnog zou zijn voldaan aan het vereiste van artikel 40 bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet, daargelaten de vraag hoe het omgangsrecht met zijn dochter die in Nederland woont aanleiding zou moeten geven tot een verblijfsrecht in België. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij toelicht als volgt:

“Tweede middel : artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Daar verzoeker reeds meer dan 15 jaar in België verblijft, zijn er minstens redenen aanwezig voor een verblijf van verzoeker in België om humanitaire redenen ;

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Marokko gelet op zijn reëel en effectief gezinsleven hier ;

Indien verzoeker met name België zou moeten verlaten heeft dit tot gevolg dat verzoeker voor onbepaalde duur van zijn dochter zal gescheiden leven ;

Verzoeker verblijft ook reeds sinds 1998 in België zodat hij alsdusdanig geen hechte sociale en/of familiebanden heeft in Marokko ;

Daarentegen heeft hij gedurende zijn lang verblijf in België sinds 1998 vele sociale en culturele banden opgebouwd met de naaste mensen in zijn omgeving ;

Derhalve zijn er voldoende redenen aanwezig opdat DVZ toepassing zou maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ;”

4.2.2. De thans bestreden beslissing betreft een weigering van een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft geen aanvraag om machtiging tot verblijf die hij zou hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maar een aanvraag onder een bijlage 19ter die hij indiende op 4 maart 2014. De bestreden beslissing houdt geen verband met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat te dezen dan ook niet geschonden kan zijn.

Het middel is onontvankelijk.

4.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij toelicht als volgt:

“Derde middel : schending van art. 8 van het EVRM verdrag

Art. 8 van het EVRM verdrag bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling;

De rechten op een privé en een gezinsleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkende door het EVRM opgesomde doeleinden ;

*Verzoeker heeft nu een kind met de Nederlandse nationaliteit waarvan de moeder in Nederland verblijft en waarmee verzoeker een goede verstandhouding heeft ;
Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om terug te keren naar Marokko gelet op zijn reëel en effectief gezinsleven hier ;
Indien verzoeker met name België zou moeten verlaten heeft dit tot gevolg dat verzoeker voor onbepaalde duur van zijn dochter gescheiden zal leven ;
Deze scheiding alleen al maakt dat er sprake is van een schending van verzoekers recht op gezinsleven zoals voorzien in art. 8 van het EVRM ;
- R.v.St. nr 148.314, 24.08.2005
Verzoeker heeft ook een lang verblijf in België en wel sinds 1998 en heeft aldaar vele sociale en culturele banden ;
Niet alleen beschermt art. 8 EVRM het recht op gezinsleven maar ook het recht op relaties met anderen;”*

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu wordt niet ingezien hoe de bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat er te dezen geen sprake is van een gezinsleven in België, een inmenging zou vormen in het gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter die in Nederland verblijft. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij gedurende zijn verblijf in België veel sociale en culturele banden heeft opgebouwd, kan uit deze algemene verklaring niet zonder meer worden afgeleid dat deze banden dermate zwaarwegend zijn dat hieruit een positieve verplichting overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM moet worden afgeleid. In casu werd geen bestaand verblijfsrecht ten aanzien van verzoeker beëindigd en strekt de bestreden beslissing er slechts toe vast te stellen dat de gevraagde hereniging met zijn dochter niet kan worden toegestaan aangezien deze dochter niet langer in België woont. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert een vierde, vijfde, zesde en zevende middel aan die luiden als volgt:

*“Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.
Daar er geen rekening werd gehouden met art. 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980, en art. 9bis van de Vreemdelingenwet en art. 8 van het EVRM Verdrag is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd ;
Vijfde middel : het behoorlijk bestuur
Daar er geen rekening werd gehouden met art. 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980, en art. 9bis van de Vreemdelingenwet en art. 8 van het EVRM Verdrag is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd ;
Zesde middel : het zorgvuldigheidspincipe
DVZ heeft bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker en zijn rechten zodat het zorgvuldigheidspincipe geschonden werd ;
Zevende middel : het evenredigheidsprincipe
Verder moet gesteld worden dat er geen evenredigheid bestaat tussen enerzijds de beslissing die werd genomen en de gevolgen van dergelijke beslissing voor verzoeker nl de illegaliteit. »*

4.4.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische elementen bevat waarop ze gesteund is. Uit de hogerstaande bespreking is gebleken dat deze motivering steun vindt in het administratief dossier en juridisch correct is. Verzoeker zet in het vierde tot zevende middel geenszins concreet uiteen waarom deze motivering volgens hem niet afdoende zou zijn, met welke elementen nagelaten zou zijn rekening te houden en waarom de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de bij wet voorziene voorwaarden in strijd zou zijn met het evenredigheidsbeginsel. Het vierde, vijfde, zesde en zevende middel zijn, indien al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT